

Kultur- og likestillingsdepartementet

Oslo, 1. februar 2023

Innspill til strategi for kulturfrivillighet

Voksenopplæringsforbundet (Vofo) viser til arbeidet med en strategi for kulturfrivillighet. Vofo er studieforbundenes interesseorganisasjon og jobber for å fremme voksnes læring i demokratiske og ideelle organisasjoner. Det finnes 14 godkjente studieforbund i Norge. Studieforbundene mottar i underkant av 250 mill. kroner i statstilskudd hvert år, som bidrar til om lag 45 000 kurs over hele landet med 500 000 deltakere i alle aldre. Studieforbundene har mange organisasjoner innenfor kulturfrivilligheten som medlemmer og en stor andel av kursvirksomheten er knyttet til estetiske fag og håndverksfag, samt organisasjons- og ledelsesfag i kulturfrivilligheten.

Opplæring er en sentral del av kulturfrivillighetens virksomhet og en nødvendig betingelse for et bærekraftig frivillig kulturliv. Det er viktig at kulturfrivillighetspolitikken anerkjenner omfanget og verdien av læring i det frivillige kulturlivet. Vi setter stor pris på at departementet legger opp til at læring i kulturfrivilligheten fremmes som et eget kapittel i strategien. Vofo vil bidra til at strategien fremmer virkemidler og tiltak som styrker den kulturelle grunnmuren gjennom læring.

Bred deltakelse og tilgang på kunst- og kulturaktiviteter i hele landet

Bred deltakelse forutsetter et lokalt kulturliv i hele landet. Enger-utvalget (NOU 2013:4) «Kulturutredningen 2014» kaller dette den kulturelle grunnmuren. Frivillige organisasjoner er en viktig del av infrastrukturen som skaper og opprettholder et lokalt kulturliv. Studieforbundene er en viktig del av den kulturelle grunnmuren og er sentrale leverandører av kulturelt relatert opplæring og kurs. I 2021 utgjorde estetiske fag og håndverksfag 47 % av kursvirksomheten innrapportert fra studieforbund godkjent av Kultur- og likestillingsdepartementet, og 44 % av kursvirksomheten fra studieforbund godkjent av Kunnskapsdepartementet. Tar vi med kurs som er registrert under andre emnekoder er kulturfrivillighetens andel enda høyere.

For å sikre bred deltakelse i kulturfrivilligheten er det nødvendig at det finnes lokale tilbud. Det må finnes strukturer og ressurser til å bygge kompetanse om etablering og drift av frivillige kulturorganisasjoner. Mange organisasjoner har fylkesledd og sentrale ledd som bistår lokallag, tillitsvalgte og frivillige med ressurser og opplæring – gjerne med støtte fra et studieforbund. Ved å knytte seg til en organisasjon som er medlem i et studieforbund, får lokallagene hjelp til å rekruttere og bygge kompetanse ved å organisere aktiviteten sin som opplæring.

Tiltak for å bygge lokal kompetanse om drift og forvaltning av frivillige kulturorganisasjoner bidrar til å styrke kvaliteten i det lokale tilbudet og den lokale kulturfrivillighetens rolle som infrastruktur. Målet bør være å bygge strukturer som kan bestå over tid, samarbeide med lokalsamfunnet og inkludere flere i kulturaktiviteter.

Hva er de største utfordringene for at flere skal kunne delta i kulturfrivilligheten?

- Mangel på kursledere/kompetanse
- Lavere tilskudd
- Tilgang på egnede lokaler

Hvilke erfaringer har lag og foreninger gjort seg under og etter koronaen?

Kursaktiviteten i studieforbundene falt med om lag 30 % fra 2019 til 2020. Nedgangen var størst målt i antall timer, som kan tyde på at kursene som ble gjennomført med smitteverntiltak var kortere enn før koronaen. Studieforbundene og organisasjonslivet viste stor evne til omstilling og mye av kursvirksomheten i denne perioden ble tilpasset og gjennomført ved hjelp av elektronisk kommunikasjon.

Under og etter koronaen spilte studieforbundene en viktig rolle med å motivere organisasjonene til å opprettholde kursaktiviteten. På grunn av lavere aktivitet var det mulig for flere studieforbund å stimulere til aktivitet ved å øke tilskuddet eller gjennomføre andre motivasjonstiltak.

Kursstatistikken for 2022 er ikke publisert ennå, men foreløpige tall fra studieforbundene viser at aktiviteten er økende og flere studieforbund nærmer seg nivået fra 2019. Likevel ser vi at noen studieforbund fortsatt har betydelig lavere aktivitet enn før koronaen.

Kompetansebyggingen og det pedagogiske utviklingsarbeidet om bruk av digitale møteplasser har gitt gode resultater. Rambøll Management Consulting gjennomførte i 2021 en kartlegging av erfaringer med digitale kurs, som bl.a. viser at digitale kurs gir mer fleksibilitet og åpner for nye deltakergrupper. Terskelen for å delta senkes for de fleste, men spesielt for personer med en livssituasjon som gjør det krevende å reise for å delta fysisk på kurs. Samtidig peker rapporten på utfordringer knyttet til manglende tilrettelegging og digitalt utenforskap. Studieforbundene har en viktig oppgave fremover med å fremme inkluderende digitalisering, yringskultur og pedagogisk utviklingsarbeid knyttet til digitale møteplasser som læringsarena.

Hva kan gjøres for å nå grupper som i mindre grad deltar og inkludere flere i aktiviteter?

Med hjemmel i voksenopplæringsloven stiller studieforbundene krav om at deres kurs skal organiseres på en måte som er inkluderende overfor nye deltakere. Kurs som får tilskudd fra et studieforbund må være offentlig utlyst, åpent for alle og ha en ansvarlig arrangør. Dette bidrar til å senke terskelen for de som ønsker å delta. Den årlige tilskuddsrammen til studieforbund begrenser hvor mange aktiviteter som kan gjennomføres som kurs med tilskudd fra studieforbund.

Tilskuddsrammen til studieforbund er vesentlig redusert siden toppnivået i 2001. Vi anbefaler å øke tilskuddet til studieforbund på Kultur- og likestillingsdepartementets budsjett.

I tillegg får noen studieforbund et tilretteleggingstilskudd, som kan brukes til å fjerne hindringer for deltakelse for personer med særlige behov. Tilskuddet utløses av konkrete behov for tilrettelegging for deltakere på kurs, uavhengig av om kurset er rettet mot en målgruppe med særlige behov eller ikke. At organisasjonen får dekket deler av merkostnadene til tilretteleggingstiltak bidrar til å senke terskelen for inkludering. Tilretteleggingstilskuddet oppleves i dag som noe uklart og vanskelig å administrere for studieforbundene. Innretningen av tilretteleggingstilskuddet bør gjennomgås for å sikre at tilskuddet i størst mulig grad bidrar til å fjerne hindringer for deltakelse.

Et tredje tiltak er å bruke organisasjonslivets egen infrastruktur til fordeling av flere tilskudd. Dette kan både styrke samarbeidet innad og mellom organisasjoner og føre til at flere organisasjoner tar en mer aktiv rolle i å oppsøke nye målgrupper og inkludere flere i sine aktiviteter. Et eksempel på dette er tilskuddet til kulturfellesskap med ukrainske flyktninger i Norsk Musikkråd. Vi viser også til at i Sverige har staten en lang tradisjon for å gi ekstra tilskudd til særskilte satsninger gjennom

Folkbildningsrådet, som for tiden er særlig rettet mot inkludering og demokrati. Studieforbundene er godt posisjonert til å samordne diverse tilskuddsordninger med inkluderingsformål til aktiviteter i frivillige organisasjoner i Norge. Også tidsavgrensede tilskuddsordninger og tilskudd til særskilte satsninger – f.eks. i forbindelse med store ankomster av flyktninger – kan formidles på denne måten. Studieforbundene har en bred kontaktflate direkte til det lokale organisasjonslivet og systemer for å behandle søknader og utbetale tilskudd.

Møteplasser og tilgang på egnede kulturarenaer for aktivitet, læring og opplevelser

Fysiske møteplasser er en viktig rammebetingelse for kulturfrivilligheten. Voksenopplæringsloven gir alle kurs som får tilskudd rett til gratis bruk av offentlige undervisningslokaler. Retten til gratis bruk gjelder på hverdager fram til kl. 21. Selv om dette er en lovfestet rettighet, ser vi store variasjoner i hvordan retten til gratis undervisningslokaler praktiseres lokalt.

I tillegg til de fysiske møteplassene, foregår deler av kursaktiviteten i kulturfrivilligheten på digitale møteplasser. For mange mennesker er dette en relativt ny og ukjent arena å møtes på, hvor det er stort behov for å tilpasse samarbeidsformer, lære og utvikle nye sosiale spilleregler. I tillegg er dette også en møteplass som ikke alle har tilgang til – enten det skyldes mangel på teknisk utstyr eller infrastruktur, kompetanse eller funksjonsnedsettelse. Arbeidet med å skape digitale møteplasser og kulturarenaer må derfor sees i sammenheng med arbeidet for å bekjempe digitalt utenforskap.

Hva kjennetegner møteplasser der det er lagt til rette for læring og gode opplevelser?

Studieforbundene bygger på tradisjoner om voksenopplæring gjennom folkelig dannelse, hvor læring skjer i likeverdige fellesskap. Gode møteplasser er åpne og inkluderende, samtidig som de oppleves trygge for deltakerne. Dette handler om gode rammer for møteplassene, men også kompetansen til kurslederen og deltakerne. Mange organisasjoner har egne opplæringsprogram for å bygge gode ledere som kan skape trygge og gode læringsarenaer for organisasjonens målgruppe og kulturuttrykk.

Det er viktig at fysiske lokaler er egnet for aktiviteten som skal gjennomføres. Noen aktiviteter stiller spesielle krav til lokalene, f.eks. akustikk, takhøyde eller underlag. Andre aktiviteter krever spesialrom med tilgang på spesielt utstyr, f.eks. keramikkverksted, smie eller kjøkken. Uegnete lokaler gjør det vanskelig å gjennomføre aktiviteten på en god måte, og kan i verste fall være skadelig for deltakernes helse.

For menneskene som organiserer aktiviteten er det viktig å få til en god dialog med lokaleier. Selv om studieforbund har en lovfestet rett til å bruke lokalene, bør det være unødvendig at frivillige må bruke tid på å argumentere for å få oppfylt disse rettighetene. Kulturfrivilligheten gjør en viktig innsats for lokalsamfunnet, og det offentlige bør som et minimum bidra til at engasjerte frivillige ikke føler at de er til belastning når de bruker offentlige lokaler til aktiviteten sin.

Gode møteplasser bør også være tilrettelagt for målgruppen som skal møtes der. Det kan handle om fysisk tilrettelegging av lokalene, parkeringsplasser og gangveier eller tilgjengelighet med offentlig kommunikasjon.

Hva er de største utfordringene og suksessfaktorene for å sikre tilgang på egnede lokaler og kulturarenaer?

En viktig utfordring er lav kjennskap til voksenopplæringsloven og retten til gratis bruk av offentlige undervisningslokaler. Dette fører til at noen institusjoner, kommuner og fylkeskommuner ikke planlegger for at frivillige organisasjoner kan bruke de ledige lokalene på kveldstid, eller at lokaleier

forventer driftsinntekter fra utleie. Vi ser mange eksempler på kommuner og enkeltskoler som krever betaling for utlån av lokaler, og store variasjoner i lokal praksis – både hvem som får bruke lokalene og til hvilken pris. Lokale frivillige må kjenne sine rettigheter og «stå på krava» overfor lokale skoleeiere som kan avvise dem med den største selvfølgelighet. Ofte løser saken seg når studieforbundet eller Vofo blir involvert, men dette er unødvendig ressursbruk for alle parter.

Lav kjennskap fører også til at studieforbund og frivillige organisasjoner i liten grad involveres som brukergruppe når offentlige undervisningslokaler skal bygges eller pusses opp. Ofte kan små hensyn utgjøre store forskjeller for oss som medbrukere. Plass til lagring av instrumenter er et godt eksempel: nyere skoler kan ha bedre plass, akustikk og ventilasjon, men hvis det ikke er plass til å lagre instrumentene mellom hver øvelse, blir det tungvint og kostbart for korpset å bruke. Også driftsrutiner, renhold, tilsyn og løsninger for fysisk tilgang kan planlegges slik at skolene er tilgjengelig for flere brukere etter skoletid.

For kursledere som skal planlegge og gjennomføre kursaktivitet er det en fordel å få oversikt over tilgjengelige lokaler. Flere kommuner har etablert gode elektroniske løsninger for reservasjon av lokaler. I mindre kommuner kan det være tilstrekkelig med god dialog mellom kommunen og de frivillige organisasjonene.

Noen grupper har også behov for å møtes i helger og ferier, eller gjennomføre aktiviteter som varer til etter kl. 21. Mange lokaleiere er fleksible på tidspunkt. Noen kommuner og fylkeskommuner har valgt å utvide den lovfestede rettigheten. Andre tar betalt for bruk utover voksenopplæringslovens rammer.

Noen grupper har behov for å møtes i egnede lokaler på dagtid. Dette kan være aktiviteter tilrettelagt for personer som ikke deltar i vanlig arbeid eller skole. Her er det en utfordring at offentlige undervisningslokaler i stor grad er i bruk på dagtid, og at det ikke er etablert tilsvarende praksis for gratis utlån av andre offentlige lokaler, f.eks. kulturhus eller flerbrukshaller på dagtid.

Hvilke gode eksempler finnes og hvordan kan man lære mer av hverandre?

Vadsø kommune er et eksempel på en kommune som har organisert øvingslokalene for korps, kor, storband og band bra. Dette har skjedd i nært samarbeid med lokalt musikkråd, kulturskolen, ungdomsklubben og brukerne selv, som også har vært med på planlegging og bygging/ombygging av lokalene. Her lykkes kommunen med å involvere oss som en brukergruppe.

Flere kommuner har selvbetjente løsninger for booking av kommunens lokaler, f.eks. «Bookingbasen» i Trondheim eller «Aktiv kommune» i Bergen. Trondheim kommune har en egen intern avdeling («Utlånstjenesten») som har ansvar for fordeling av lokaler. I en rekke mindre kommuner, f.eks. i Vågå, hvor det er god oversikt over kommunens lokaler og det frivillige kulturlivet, er det et godt samarbeid om bruk av lokaler.

Tiltakene i kapittel 7 i Meld. St. 10 (2018-2019) «Frivilligheita – sterk, sjølvstendig, mangfaldig» om lokaler til frivillig aktivitet bør fortsatt følges opp. Regjeringen kan tydeliggjøre oppfordringen om å gjøre offentlige lokaler som står ledig tilgjengelige for frivilligheten der det er behov lokalt, f.eks. i nasjonale forventninger til regional og kommunal planlegging. Det offentlige bør få et tydeligere ansvar for å planlegge for et godt tilbud med egnede kulturarenaer for frivilligheten i en revisjon av kulturloven og gjennom kriterier i støtteordninger til kulturbygg.

I tillegg bør retten til gratis bruk av offentlige undervisningslokaler i voksenopplæringsloven nevnes i tilskuddsbrev til skoler og utdanningsinstitusjoner som får offentlig tilskudd.

Samspill mellom den profesjonelle og frivillige kulturen

Kursaktivitet i kulturfrivilligheten er et viktig arbeidsmarked for det profesjonelle kulturlivet, og faglig dyktige kursledere er viktig for kulturfrivilligheten. I tillegg ivaretar profesjonelle kulturarbeidere viktige støttefunksjoner i ulike typer kulturproduksjoner.

Skillet mellom profesjonelle og frivillige i kulturen er ikke alltid like tydelig. Innenfor enkelte kulturuttrykk finnes det verken formelle utdanninger eller grunnlag for å leve av profesjonen. Dette gjelder f.eks. innenfor tradisjonshåndverksfag eller grener av folkemusikk og folkedans. Faglig dyktighet er nødvendig for å bære og ivareta kulturarven gjennom læring, selv om det ikke finnes profesjonelle utøvere på feltet.

Hva er erfaringene fra samarbeid og samspill mellom den profesjonelle og frivillige kulturen?

Flere studieforbund og organisasjoner samarbeider med den profesjonelle kulturen, bl.a. ved at profesjonelle utøvere og kulturarbeidere deltar som ledere, instruktører og ressurspersoner på kurs og kulturproduksjoner. Mange profesjonelle kulturarbeidere har dette som en viktig inntektskilde. Kursaktiviteten er dessuten en arena for rekruttering, kompetanseoverføring og utvikling av neste generasjons kulturarbeidere.

Hvordan kan samsillet bli enda bedre, og hva vil man oppnå med dette?

Det bør opprettes formaliserte samarbeidsstrukturer mellom det offentlige og frivilligheten. Fylkeskommunen kan og bør ha et overordnet ansvar for dette regionalt. Det kan være i form av et frivillighetsråd der den profesjonelle og frivillige kulturen, kommuner og fylkeskommunen er representert, og hvor man drøfter ulike problemstillinger og etablerer samarbeid.

Offentlige tilskuddsordninger og tiltak

Tilskudd til studieforbund er en viktig støtteordning som går til kursaktiviteter med utgangspunkt i lokalsamfunnets behov der folk bor. Årlig støtter studieforbundene om lag 45 000 kurs med nesten en halv million deltakere. De fleste kursene gjennomføres av lokale, frivillige organisasjoner i kommuner over hele landet.

Tilskuddet består av et grunntilskudd til drift av studieforbundet og fellesoppgaver, et timebasert opplæringstilskudd og et tilretteleggingstilskudd som skal bidra til å fjerne hindringer for deltakelse for deltakere med særlige behov. Til tross for at tilskuddet til hvert enkelt kurs er relativt lavt, gir det en forutsigbar grunnfinansiering av den lokale aktiviteten.

I 2020 vedtok Stortinget lovendringer som delte tilskuddsordningen til studieforbund mellom Kunnskapsdepartementet og Kulturdepartementet. Hovedbegrunnelsen for å flytte deler av studieforbundsordningen til Kulturdepartementet var å i større grad se opplæringsvirksomheten i regi av studieforbund i sammenheng med frivillighetspolitikken og kulturpolitikken, og ikke bare som en del av kompetansepolitikken. Lovens formål og overordnede mål for studieforbundenes kursaktivitet ble justert for å tydeliggjøre den frivillighetspolitiske og kulturpolitiske forankringen.

Hva er de største utfordringene med dagens ordninger og hvordan kan de bli enda bedre?

Tilskuddet til studieforbund er tredelt: et grunntilskudd, et opplæringstilskudd og et tilretteleggingstilskudd. Selv om Stortinget bevilger en tilskuddsramme til studieforbundene, fastsetter departementet vilkår for bruk som kan være til hinder for at studieforbundene kan forvalte tilskuddet på en hensiktsmessig måte.

For å øke andelen av tilskuddet som formidles til kurs i medlemsorganisasjonene, bestemte departementet i 2020 at studieforbundene ikke kunne bruke deler av opplæringstilskuddet til

administrasjon og fellestjenester. Dette er et eksempel på en detaljregulering som medlemsdemokratiet selv kunne pålagt studieforbundet sitt, hvis det var et reelt ønske eller behov for det. Om endringen har gitt ønsket effekt gjenstår å se, men for Samisk studieforbund – som både mottar et lavt grunntilskudd og organiserer de fleste kursene sine selv – ser endringen ut til å ha inngripende konsekvenser.

En annen utfordring er knyttet til detaljnivået i kriteriene for bruk, som i stor grad er språklig lagt opp etter tradisjonell klasseromsundervisning. Kulturfrivillighetens læringsformer kan medføre andre behov, som departementet ikke nødvendigvis har tatt høyde for i forskriften eller i etablert praksis. Dette fører til f.eks. at ulike læremidler forskjellsbehandles eller at tilretteleggingstiltak planlegges etter hva som kan godkjennes for tilskudd – ikke etter hva som gir best effekt.

Vi foreslår at departementet gjennomgår praksis og utreder hvordan armlengdeprinsippet kan styrkes i forvaltning av tilskuddet til studieforbund godkjent av Kultur- og likestillingsdepartementet. Det offentlige kontrollbehov kan innrettes tydeligere mot formålet med tilskuddet, mens kontroll av konkrete vurderinger knyttet til bruk av tilskuddet i større grad kan overlates til det enkelte studieforbund eller studieforbundene i fellesskap.

Hva hindrer og fremmer frivillig engasjement og hva kan gjøres for å forenkle og samordne ordninger?

Det kan være mulig å utløse mer målrettet innsats fra frivillige organisasjoner ved å legge til rette for samordnet finansiering av aktiviteter. F.eks. kan studieforbundene bidra til å forvalte flere tilskudd til de samme kursaktivitetene – som ofte bidrar til å oppfylle formålet med flere tilskuddsordninger. Ved å legge opp til mer åpenhet og transparens om hvordan kulturfrivilligheten finansieres, kan vi både få et mer konstruktivt samspill mellom ulike støtteordninger og bedre kunnskap om de økonomiske rammevilkårene for hver enkelt organisasjon. Portalen tilskudd.no er et godt utgangspunkt for en samlet oversikt over tildelinger, og denne bør videreutvikles og gjøres tilgjengelig for tilskuddsordninger på alle forvaltningsnivåer.

Samtidig bør regelverkene for tilskuddsordningene gjennomgås for å fjerne hindringer for samarbeid og samfinansiering. Kriterier som er til hinder for samarbeid eller samfinansiering bør kun benyttes unntaksvis når det er et velbegrunnet og rimelig behov (f.eks. at et og samme kurs ikke bør få tilskudd fra to studieforbund), men ikke være en generell praksis for å unngå «dobbel finansiering».

Hvordan kan offentlige myndigheter få til et godt samarbeid og samspill med frivillige organisasjoner?

Fylkesledd og paraplyorganisasjoner spiller en viktig rolle for å bidra til et godt samarbeid og samspill mellom offentlige myndigheter og frivillige organisasjoner. Disse aktørene kan bidra til å profesjonalisere arbeidet i de frivillige organisasjonene og fungere som «tolk» mellom forvaltningsnivået og de frivillige – for eksempel ved å følge med når viktige saker skal behandles og gi organisasjonene råd om når og hvordan de kan delta. Det er en utfordring at fylkesleddene har svært ulike rammevilkår i ulike deler av landet.

Vofo mener at samspillet kan bli bedre ved at det offentlige i større grad bruker infrastrukturen i organisasjonslivet. Selv om det kan oppleves som viktig for en forvalter å ha kontroll på tildelingene helt ned på aktivitetsnivå, bidrar dette til å undergrave samarbeidet mellom organisasjonene f.eks. i studieforbund. I et studieforbund er det organisasjonene i fellesskap som fordeler en større bevilgning – da er det fokus på å utarbeide felles kjøreregler og samarbeid, framfor å konkurrere om mindre bevilgninger fra den samme potten.

I 1991 vedtok Stortinget å gi studieforbundene ansvar for å godkjenne sine egne medlemmer for tilskudd. Dette var en oppgave staten hadde hatt fram til da. Statsråd Gudmund Hernes understreket i framleggelsen av lovforslagene til Stortinget at «Voksenopplæringsfeltet er et godt eksempel på samarbeid mellom den tredje sektor av frivillige organisasjoner og det offentlige for å løse samfunnsmessige oppgaver.»

Hvordan kan virkemidler og tiltak på lokalt, regionalt og nasjonalt nivå innrettes for å bli enda bedre?

Virkemidler og tiltak bør utarbeides i tett dialog med målgruppen. Det er et stort uløst potensial i å involvere kulturfrivilligheten tettere i prosessen med å planlegge, utarbeide og gjennomføre tiltak på alle forvaltningsnivåer; enten det er snakk om å pusse opp en gammel skole eller en nasjonal tilskuddsordning, er det viktig å involvere de som skal bruke virkemidlene – ikke bare i starten og rett før slutten av prosessen, men hele veien.

For at kulturfrivilligheten skal være en konstruktiv samarbeidspartner for utvikling av virkemidler og tiltak, er det viktig at frivilligheten er organisert på en hensiktsmessig måte. Fylkesledd, nasjonale organisasjoner og paraplyorganisasjoner spiller en viktig rolle i å samordne og fremme lokale interesser i potensielt arbeidskrevende prosesser. Det bør være en kulturfrivillighetspolitisk prioritering på både nasjonalt og regionalt nivå å bidra til å finansiere slike organisasjoner.

Regionale kulturfond

Vofo er glade for at regjeringen signaliserer at formålet med regionale kulturfond er å styrke samspillet mellom profesjonelt og frivillig kulturliv, i tillegg til å forsterke lokal og regional kulturfrivillighet.

Hvordan kan et regionalt kulturfond innrettes for å supplere – og ikke overlape – ordninger som allerede finnes?

Regionale kulturfond bør forvaltes regionalt og være uavhengig av andre finansieringskilder for kulturlivet. Dette innebærer at tildelinger bør kunne forsterke og spille sammen med andre tilskuddsordninger – herunder også tildelinger fra andre regionale kulturfond for tiltak som fremmer samskapning på tvers av den regionale inndelingen. Formålet med tildelingene må på et overordnet nivå være å bidra til å realisere den regionale kulturpolitikken gjennom å styrke samspillet mellom profesjonelt og frivillig kulturliv.

Ordnningen må videre komme i tillegg til eksisterende tilskuddsordninger, og ikke erstatte ordninger som allerede fungerer godt i dag.

Hvordan kan et regionalt kulturfond innrettes på en måte som minimerer de administrative byrdene?

Det er viktig at innretningen på regionale kulturfond gjøres enkelt og ubyråkratisk for det frivillige kulturlivet. Ordningen bør forvaltes av fylkeskommunene, men utarbeides og tildeles i samarbeid med representanter fra det regionale kulturlivet – både for det profesjonelle kulturlivet og kulturfrivilligheten. Det bør etableres utvalg med god kjennskap til og bred kompetanse på kulturfeltet, for å bidra til forankring, legitimitet og en mest mulig treffsikker bruk av midlene.

Med hilsen

Voksenopplæringsforbundet

Stian Juell
generalsekretær

Mats Grimsgaard
assisterende generalsekretær